

ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ ΑΥΤΖΗΣ

ΦΛΩ και ΤΙΜΟΛΕΩΝ

το κάλεσμα της φώκιας

Εικονογράφηση:
Λήδα Βαρβαρούση

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φλω και Τιμολέων – Το κάλεσμα της φώκας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μερκούριος Αυτζής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Λήδα Βαρβαρούση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

© Μερκούριος Αυτζής, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2263-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2264-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιά.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ ΑΥΤΖΗΣ

ΦΛΩ και ΤΙΜΟΛΕΩΝ

το κάλεσμα της φώκιας

Εικονογράφηση: Λήδα Βαρβαρούση

Όταν δεις φώκια Monachus Monachus, μην τρέξεις κοντά της. Δεν είναι αξιοθέατο. Είναι από τα πιο σπάνια είδη και φοβάται...

Αν και το στοιχείο της φωτιάς είναι αυτό που με χαρακτηρίζει, το νερό, και ειδικότερα η θάλασσα είναι αυτή που με ηρεμεί, με συνεπαίρνει, με κάνει να ονειρεύομαι... Ανέκαθεν ήθελα να ζω δίπλα στη θάλασσα. Η ζωή στον βυθό και ειδικά οι φάλαινες, τα δελφίνια, οι χελώνες και οι φώκιες Μοναχοί είναι τα πλάσματα που με γοητεύουν περισσότερο.

Και θυμώνω πολύ με όλους αυτούς που χωρίς λόγο, έτσι, για το κέφι ή το συμφέρον τους, θανατώνουν αναίτια αυτά τα υπέροχα πλάσματα.

Περιεχόμενα

Σημείωμα του συγγραφέα.	11
Τα πρόσωπα, και όχι μόνο, της ιστορίας (με τον σημαντικότερο ρόλο).	19

Φήω

Το κλάμα.	23
Ο Έρικ και η σκούφια του.	37
Στο νησί της φώκιας.	42
Μια χαζομάρα και μισή.	53
Ευχάριστη έκπληξη.	61
Η τρέλα δεν πάει στα βουνά.	70
Στο Σπήλαιο του Κύκλωπα.	81
Ο Τιμολέων είναι γάτα.	91
Το τσίμπημα της αράχνης.	99
Απίστευτη εξέλιξη.	106

Έρικ

Και βέβαια υπάρχουν πειρατές.	121
Στο ιστιοφόρο	126

Φίω - Έρικ

Σε κατάσταση συναγερμού.	137
Και ξαφνικά φως	142
Μαθήματα ζωής	150
Η περιέργεια νίκησε.	157
Με κομμένη την ανάσα	164
Ώρα για αλήθειες.	170

Φώκιες Monachus Monachus	183
---	------------

Σημείωμα του συγγραφέα

Ο σπόρος ενός τέτοιου μυθιστορήματος, ενός κειμένου με πρωταγωνιστές παιδιά και ένα από αυτά τα ζώα, υπήρχε μέσα μου από πολύ παλιά. Αλλά δεν είχε μορφή, δε γνώριζα ούτε τα πρόσωπα ούτε τον τίτλο, δεν υπήρχε καν σκελετός, μόνο μια ιδέα.

Η μορφή και τα πρόσωπα άρχισαν να σχηματοποιούνται αργότερα. Το 2000, διάβασα τυχαία το άρθρο ενός περιοδικού που αναφερόταν στη δράση της ΜΟm στις Βόρειες Σποράδες σχετικά με τη σωτηρία της φώκιας Monachus Monachus. Και ομολογώ πως μέχρι εκείνη τη στιγμή αγνοούσα ότι και το συγκεκριμένο θαλάσσιο θηλαστικό κινδυνεύει με εξαφάνιση. Αυτό ήταν και το γεγονός που ξεκαθάρισε μέσα μου τον έναν από τους δύο πρωταγωνιστές· τη φώκια.

Το 2001 που επισκέφθηκα το Ευρωπαϊκό Σχολείο στο Λουξεμβούργο, καλεσμένος ως συγγραφέας από Έλληνες ομογενείς, και πιο συγκεκριμένα από την κυρία Λυδία, μια πολύ δραστήρια Ελληνίδα μάνα, γνώρισα τους εκεί Έλληνες μαθητές και ανάμεσά τους τα παιδιά της, τη Φλωρεντία, δηλαδή τη Φλω, και τον Τιμολέοντα. Δυο υπέροχα παιδιά, πανέξυπνα, που τα ονόματά τους μου έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση, κυρίως για το πόσο ταιριαστά ήταν ηχητικά μεταξύ τους. Έτσι πήρα την απόφαση οι ήρωές μου να είναι ένα κορίτσι, γύρω στα δώδεκα με δεκατρία, με το όνομα Φλω (Φλωρεντία), και ένα αρσενικό φωκάκι με το όνομα Τιμολέων.

Από τότε πάλεψα πολύ να ξεθαμπώσω τη μορφή, την ψυχή και τον χαρακτήρα της ηρωίδας μου, να βρω την υπόθεση του νέου κειμένου-μυθιστορήματος, να ξετυλίξω το κουβάρι του μύθου και να φτάσω στη λύτρωση, αλλά... Όσο κι αν προσπάθησα, όσο κι αν δοκίμασα με τον έναν ή τον άλλο χαρακτήρα, τη μια ή την άλλη εκδοχή στην πλοκή, το αποτέλεσμα ήταν πάντα ίδιο· μια θολή εικόνα. Γι' αυτό και το άφησα σε μια γωνίτσα του μυαλού μου να ωριμάσει. Θυμάμαι ήταν το 2002, μόλις είχαν γεννηθεί τα παιδιά μου.

Αντί για αυτό όμως ήρθε το *Όστρακο στα μαλλιά*, που για να γραφτεί, να βρει τον δρόμο του και να γίνει βιβλίο από τις Εκδόσεις Ψυχογιός πέρασαν οχτώ

χρόνια, ταυτόχρονα Τα Χριστούγεννα του Αλήτη, από πίσω τους, με διαφορά δύο ετών, κυκλοφόρησε το *Μέτωπο στον καθρέφτη* και παράλληλα οι Οικολογικές διακοπές για όλο το χρόνο, και κατόπιν τρεις μικρές ιστορίες με τον Ορφέα, δηλαδή Ένα... ψυγείο για τον Ορφέα, Ο Ορφέας και οι Αθλητές του Ανέμου και Ο Ορφέας και οι νταήδες με τα κίτρινα ποδήλατα.

Στο μεταξύ, ο σπόρος αυτού του βιβλίου ωρίμαζε μέσα μου. Οι πληροφορίες για τη ΜΟπ, τις Βόρειες Σποράδες με το Εθνικό Θαλάσσιο Πάρκο, την Αλόνησο και τις φώκιες πλήθαιναν, και το 2012 κατάφερα να τις ταξινομήσω, να ξεδιαλέξω τις πιο ταιριαστές για την υπόθεση της ιστορίας μου, να βρω τον τίτλο *Φλω και Τιμολέων – Το κάλεσμα της φώκιας* και να γράψω τις πρώτες τριάντα σελίδες. Τότε, μαζί με την ηρωίδα μου πήραν σάρκα και οστά και μερικοί ακόμα χαρακτήρες. Τα μέλη της οικογένειάς της, ο κτηνίατρος και πατέρας της Φλω, Πέτρος Καλομοίρης, η παιδοψυχολόγος μητέρα της, Κορίνα, και η μεγαλύτερη αδελφή της, η Κρύστα. Και τους τρεις, σε δευτερεύοντες όμως ρόλους, τους συναντούμε και στο *Μέτωπο στον καθρέφτη*. Σάρκα και οστά απέκτησε επίσης και ο Έρικ, πρώτος ξάδελφος της Φλω και ανιψιός του Πέτρου. Αυτός προοριζόταν για τον ρόλο του αντιήρωα.

Αλλά το κουβάρι της κλωστής μου άρχισε και πά-

λι να μπλέκεται, μετά τις πρώτες τριάντα σελίδες υπήρχαν συνεχώς κόμπτοι. Άλλοι ήρωες με πιο δυνατούς χαρακτήρες εμφανίστηκαν στο προσκήνιο, η Νανά με το *Τρελό μου αμαξίδιο*, κάποιοι άλλοι που έγιναν και αυτοί ήρωες βιβλίων μου και η Γιασμίν, που πρωταγωνιστεί στη μικρή ιστορία *Γιασμίν, μια ζωή από την αρχή*. Η Φλω και ο Τιμολέων έμειναν για δεύτερη φορά πίσω, αλλά σε μια πιο ζεστή γωνιά του μυαλού μου – φαίνεται ο σπόρος χρειαζόταν κι άλλο χρόνο να ωριμάσει.

Και ωρίμασε.

Κάθε φορά που συμβαίνει αυτό, που ωριμάζει ένα θέμα, στο μυαλό μου γίνεται τρελό πανηγύρι. Με λίμνη μοιάζει που μόλις ταράχτηκαν τα νερά της από κάποιο βότσαλο-έμπνευση και όλα, πρόσωπα, ήρωες και αντιήρωες, σκηνικό, εικόνες, συναισθήματα, επιμέρους γεγονότα κ.ά. τρέχουν και σπρώχνονται το ένα με το άλλο για να καταλάβουν τη θέση τους.

Και το μυθιστόρημα δεν είναι ένα ήρεμο ποταμάκι που τα νερά του κυλούν έτσι απλά μέχρι να καταλήξουν στη θάλασσα. Το μυθιστόρημα μοιάζει με επιδέξιο χορευτή που άλλοτε λικνίζεται αισθησιακά κι άλλοτε τινάζεται στον αέρα, εκτοξεύεται, κάνει ανάποδες στροφές, ισορροπεί σε τεντωμένο σχοινί. Και είναι τόσο γοργός ο ρυθμός του, που δυσκολεύεται να το ακολουθήσεις, μα συνάμα μαγεύεται από

ΤΙΣ αρετές του, ΤΙΣ τεχνικές αφήγησης, ΤΙΣ ανατροπές. Όλα αυτά τα στοιχεία που πολλές φορές σου κόβουν την ανάσα.

Αυτό προσπάθησα να κάνω και τούτη τη φορά. Ως δημιουργός δεν έμεινα παρατηρητής σε κάποιο ανέγγιχτο και απόρρητο κάστρο. Βίωσα τις καταστάσεις των ηρώων, μπήκα στο πετσί του ρόλου τους –κάθε φορά μού συμβαίνει αυτό και είναι συναρπαστικό– στην αρένα της βιοπάλης και μάτωσα, πόνεσα μαζί τους. Τους ακολούθησα σε κάθε τους βήμα, όλους μαζί κι έναν έναν χωριστά. Τα παιδιά, τους μεγάλους. Η ανάσα μου έγινε μία με τη δική τους. Κι ένιωσα κάθε τους σκίρτημα, κάθε τους συναίσθημα. Ένιωσα την αγωνία και τον φόβο για το άγνωστο, τον αυθορμητισμό και τη διάθεσή τους για περιπέτεια, την περιέργεια τέλος και το πάθος που χαρακτηρίζει τη νιότη τους. Επέδειξα όμως, όπως όφειλα, εγκράτεια και σωφροσύνη και κράτησα τις ισορροπίες μέχρι να έρθει η κάθαρση, δίχως λάθη, αλλά με αναπάντεχες ανατροπές και απόλυτη ειλικρίνεια.

Βιώνοντας όλο αυτό το ταξίδι από την αρχή μέχρι το τέλος, ένιωσα για άλλη μια φορά τη λύτρωση και συνάμα αγάπησα τη Φλω για τη γνησιότητα του χαρακτήρα και τον αυθορμητισμό της. Ζήλεψα τη ζωή του Πέτρου Καλομοίρη. Θαύμασα τον καπετάν Πυθαγόρα για τον τρόπο σκέψης του και την αποφασιστικότητά του. Εκστασιάστηκα από τις ομορφιές του

τοπίου. Συγκινήθηκα από τις υπερπροσπάθειες των ανθρώπων της ΜΟm. Και ένιωσα περήφανος για την ευστροφία και την ευρηματικότητα του Έρικ.

Άλλο ένα ταξίδι συγγραφής, αυτή τη φορά παρέα με τη Φλω και τον Τιμολέοντα, έχει φτάσει στο τέλος του. Το τρίτο μου μυθιστόρημα *Φλω και Τιμολέων – Το κάλεσμα της φώκιας* είναι πια γεγονός. Σειρά έχουν τώρα το ταξίδι του βιβλίου από χέρι σε χέρι και από καρδιά σε καρδιά, καθώς και τα δικά σας πολλαπλά ταξίδια στα μονοπάτια της ιστορίας.

Και εγώ, με ένα αίσθημα ικανοποίησης, εκτός από τη Σίσσυ μου και τα δυο μας παιδιά, τον Πρόδρομο και την Ελευθερία, οφείλω χιλιάδες ευχαριστώ στις Εκδόσεις Ψυχογιός, τη συγγραφική μου οικογένεια, και πρωτίστως και ιδιαίτερος στον κύριο Θάνο, που τόσα κάνει για όλους τους συγγραφείς του και για μένα προσωπικά και μου προσφέρει ασφάλεια.

Κι επειδή οι Εκδόσεις Ψυχογιός δεν είναι ένα πρόσωπο αλλά πολλά, οφείλω άπειρα ευχαριστώ στις αγαπημένες όλων μας· στην καλή νεράιδα του εκδοτικού, τη Δομινίκη Σάνδη, αλλά και στην Αγγέλα Σωτηρίου, τον φύλακα άγγελο όλων. Στην Κλειώ Ζαχαριάδη για την έγνοια και τις πολύτιμες συμβουλές της, αλλά και στην Πόπη Γαλάτουλα και στη Χρυσούλα Τσιρούκη, που ρίχνει την τελευταία ματιά και χτενίζει το κείμενο όπως η μάνα τα παιδιά της. Σε

όλα τα κορίτσια και τα αγόρια που εργάζονται με τόσο πάθος, προκειμένου να εκπληρωθούν τα δικά μας όνειρα...

Εύχομαι η Φλω και ο Τιμολέων να γίνουν οι αγαπημένοι σου ήρωες, φίλη αναγνώστρια και φίλε αναγνώστη, αυτοί που θα σε συναρπάσουν, και *Το κάλεσμα της φώκιας* αφενός να το αγαπήσεις, αφετέρου να γίνει ο αγγελιαφόρος που θα μεταφέρει το μήνυμα για τη σωτηρία της φώκιας Monachus Monachus σε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, σε κάθε γωνιά του κόσμου.

Να το αγαπήσεις, αγαπημένη μου φίλη και αγαπημένε μου φίλε, και καλή σου απόλαυση!

Μερκούριος Αυτζής,
συγγραφέας – εκπαιδευτικός

Τα πρόσωπα, και όχι μόνο, της ιστορίας (με τον σημαντικότερο ρόλο)

Τιμολέων: είναι μια αρσενική φώκια που σε ηλικία περίπου τριών εβδομάδων βρέθηκε από τη Φλω και τον Έρικ τραυματισμένη στη Φούρκα Χαλκιδικής. Μεταφέρθηκε στο Κέντρο Περίθαλψης της ΜΟm στην Αλόνησσο.

Φλω ή Φλωρεντία: είναι αδελφή της Κρύστας και κόρη του βιολόγου και κτηνίατρου Πέτρου Καλομοίρη, ειδικού συνεργάτη της ΜΟm, και της παιδοψυχολόγου Κορίνας Πετράκη από την Καλαμαριά Θεσσαλονίκης. Είναι δεκατριών χρόνων, θα πάει στη δευτέρα γυμνασίου και αγαπάει ιδιαίτερα τα ζώα της θάλασσας. Το όνομά της το συναντάμε και στο μυθιστόρημα για νέους *Μέτωπο στον καθρέφτη*, που σημαντικό ρόλο έχουν η Κρύστα και η μαμά της, η Κορίνα Πετράκη.

Έρικ Ρίλκε: είναι ο εντεκάχρονος γιος του Γερμανού Μαξ Ρίλκε και της Ελληνίδας Κάλλιας Καλομοίρη, αδελφής του Πέτρου Καλομοίρη. Οι γονείς του έχουν χωρίσει και ο Έρικ για ένα διάστημα φιλοξενείται στο σπίτι της Φλω. Έχει μανία με τους πειρατές.

Πέτρος Καλομοίρης: είναι βιολόγος και κτηνίατρος, ειδικός συνεργάτης της ΜΟm (Εταιρίας για τη Μελέτη και Προστασία της Μεσογειακής Φώκιας). Τον συναντάμε ελάχιστα στο μυθιστόρημα *Μέτωπο στον καθρέφτη*.

Καπετάν Πυθαγόρας: είναι γύρω στα εξήντα πέντε, άριστος δύτης, και τρέφει μεγάλη αγάπη για τη θάλασσα. Έχει στην ιδιοκτησία του ένα καΐκι και μια βάρκα. Συνεργάζεται με τη ΜΟm και είναι ο φύλακας άγγελος της φώκιας Monachus Monachus και του θαλάσσιου Πάρκου.

Φήω

Το κλάμα

Μια αστραπή έσκιζε ξαφνικά τον ουρανό της Φούρκας και την ίδια στιγμή... Τι παράξενο; Ένα Ουάαα! Ουάαα! ακούστηκε. Με κλάμα μωρού έμοιαζε. Μόλις που έφτανε η παράξενη ηχώ στ' αυτιά μου.

Εκείνη τη στιγμή δεν είχα δώσει σημασία. Πού να το φανταστώ; Ήμουν απορροφημένη στο κολύμπι και δεν ενοχλήθηκα καθόλου από την αστραπή. Η βροντή που ακολούθησε σκέπασε το περίεργο εκείνο «κλάμα» και τον παφλασμό των κυμάτων και τις φωνές των παιδιών που έπαιζαν στην παραλία.

Ένα γκρίζο σύννεφο είχε καθίσει από πάνω μας και σε ολόκληρη την Κασσάνδρα Χαλκιδικής. Οι πρώτες σταγόνες δεν άργησαν να φανούν. Μπόρα καλοκαιρινή στα τέλη του Ιούνη, λίγες μέρες μετά τη λήξη του σχολικού έτους.

Τα παιδιά-χτίστες, πρόσεξα, παράτησαν άρον άρον τα εργαλεία τους κι έτρεξαν στις κρυψώνες τους, κάτω από υπόστεγα και μέσα στα σπίτια. Οι πύργοι τους σε λίγο είχαν γίνει ένα με την υπόλοιπη αμμουδιά.

Αλλά εμείς, εγώ δηλαδή και το τσιμπούρι που μου είχαν φορτώσει, εκεί. Κολυμπούσαμε αμέριμνοι όταν...

«Φλωρεντία! Δε βλέπετε τη βροχή, παιδάκι μου; Άντε, ελάτε σπίτι!» μας μήνυσε από το μπαλκόνι του εξοχικού ο πατέρας και για άλλη μια φορά μού θύμισε το βαφτιστικό μου.

Τελευταία είχα συνηθίσει να το ακούω κομμένο, δηλαδή Φλω. Και δε λέω, το προτιμώ περισσότερο. Αλλά ο μπαμπάς ακλόνητος στον όρκο του. «Καλύτερα, κόρη μου, να σε φωνάζουμε Φλωρεντία παρά Ρούλα, που επιμένει να σε λέει η γιαγιά σου η Αργυρώ. Άκου Ρούλα! Όνομα είναι αυτό; Στο κάτω κάτω, το Φλωρεντία γιορτάζει στις 13 Οκτωβρίου και είναι το βαφτιστικό σου. Το Ρούλα πότε γιορτάζει; Αλλά και το Ρία, που σε φωνάζει τάχα για καλύτερα η άλλη σου γιαγιά, η Ελευθερία, η πεθερούλα μου, δεν είναι καλύτερο! Κι εγώ, κοριτσάκι μου, το όνομά σου δε σκοπεύω να το χαλάσω!» μου είχε ξεκαθαρίσει κάποια στιγμή όταν ήμουν οχτώ χρόνων. Το «έφερνε βαρέως» –έτσι έλεγε– που οι γιαγιάδες, πριν ακόμα γεννηθώ, με τραβούσαν η καθεμιά προς τη

μεριά της. Από την κοιλιά της μάνας μου, μόλις είχαν μάθει το φύλο μου, είχαν αρχίσει να φαγώνονται για το πώς θα με βαφτίσουν. Μάταια ο παππούς Κλέων, ο μπαμπάς του μπαμπά μου, πάσχιζε να συνεφέρει τη γιαγιά Αργυρώ – ο παππούς Ανδρέας είχε φύγει πριν γεννηθώ. Και τότε: «Για να μη μαλώνουν, θα την ονομάσουμε Φλωρεντία», πρότεινε η μαμά, και ο μπαμπάς δέχτηκε αμέσως. Βλέπετε, η μαμά είχε σπουδάσει στην Ιταλία και της άρεσε καθετί ιταλικό, ενώ ο μπαμπάς, όπως και τότε στη Βενετία που τη γνώρισε, υπέκυψε «αμαχητί» –έτσι θα το έλεγε εκείνος– στη γοητεία της. Και συμφώνησαν οι δυο τους να φωνάζουν ολόκληρο το όνομά μου. Αλλά οι δυο συμπεθέρες, μόλις το άκουσαν από τα χείλη της νονάς μου, όχι μόνο δε λιποθύμησαν, όχι μόνο έφυγαν από την εκκλησία, αλλά πείσμωνσαν τόσο πολύ που η πρώτη με φώναξε για πρώτη φορά Ρούλα –έτσι με φωνάζει ακόμα– και η δεύτερη Ρία. Όπως καταλαβαίνετε, έχω τέσσερα ονόματα: Φλωρεντία, Ρούλα, Ρία και Φλω. Το τελευταίο μου το χάρισαν οι φίλες μου στο σχολείο, και όπως σας είπα, μου αρέσει περισσότερο. Η μαμά, πάλι, δεν αντέδρασε όταν το άκουσε. Μάλιστα το βρήκε χαριτωμένο, και όταν είμαστε οι δυο μας, αλλά και αρκετές φορές μπροστά στον μπαμπά, με φωνάζει για συντομία έτσι, δηλαδή Φλω.

Πώς μου 'ρθε τώρα και τα θυμήθηκα όλα αυτά

δεν ξέρω. Ίσως γιατί είναι για γέλια, ή και για κλάματα, να βλέπεις τις γιαγιάδες να μαλλιοτραβιούνται για ένα όνομα.

«Φλωρεντία, δε μ' ακούς, παιδάκι μου;» η φωνή του μπαμπά με επανέφερε στην πραγματικότητα. «Άντε, ελάτε γρήγορα!»

Την ίδια ώρα, από ένα φορητό cd player –συσκευή αναπαραγωγής ψηφιακών δίσκων επιμένει να το λέει εκείνος, που θυμώνει με όσους νοθεύουν επιπόλαια την ελληνική γλώσσα– ακουγόταν η *Μπαλάντα των αισθήσεων και των παραισθήσεων του Χατζιδάκι*:

*Σαν παλιό σινεμά και σαν τη Χαλιμά
που μιλάει με τα παιδιά
σου κρύβω την αλήθεια
κι αφήνω από τα στήθια μου να βγουν
παραμύθια για κείνους π' αγαπούν...*

Απ' όλα τα ψηφιακά μέσα διαθέτει το εξοχικό μας στη Φούρκα. Γιατί πολύ συχνά έρχεται ο μπαμπάς μου εδώ για να δουλέψει – Πέτρο Καλομοίρη τον λένε και είναι «στρατευμένος» γιατρός, αυτός μου το είπε έτσι και μου εξήγησε ότι, πέρα από την περίθαλψη που προσφέρει στα κατοικίδια, έχει στρατευτεί να προστατεύει και τα άγρια ζώα που κινδυνεύουν με εξαφάνιση. Έρχεται λοιπόν σχεδόν μία

φορά τον μήνα, κυρίως Σαββατοκύριακα, στη Φούρκα μόνος, κι από δω οργανώνει τις δράσεις του. Αυτή τη φορά βέβαια πήρε και εμένα μαζί του και τον ανιψιό του τον Έρικ.

«Βιαστείτε, σας παρακαλώ!» επέμεινε.

Κι εγώ δεν άντεξα. «Ασααμάν! Πότε θα μ' αφήσουν στην ησυχία μου; Λίγο πριν το τσιμπούρι που μου φόρτωσαν, τώρα ο μπαμπάς...» άρχισα τη μουρμούρα.

Έκανα ένα τελευταίο μακροβούτι και, αν και ανόρεχτα, κολύμπησα προς την ακτή έτοιμη να υπακούσω στην προσταγή του. Ο ξάδελφός μου φυσικά από κοντά. Αλλά για άλλη μια φορά...

Ουάαγ! Ααβ! ήχησε εκείνο το παράξενο κλάμα.

«Τ' άκουσες;» με κοίταξε αινιγματικά ο Έρικ, που ήταν δύο χρόνια μικρότερός μου και στην κυριολεξία μου έγινε κολλητσίδα.

«Ναι, γιατί; Μη μου πεις ότι κατάλαβες τι είναι;» του αντιγύρισα όλο νεύρο.

«Αμέ!» αποκρίθηκε εκείνος με καμάρι. «Κάποιος κλαίει πίσω από εκείνα τα βράχια».

«Μπράβο, σαΐνι μου! Και τώρα που το βρήκες, δρόμο! Πήγαινε σπίτι!» του είπα.

«Γιατί; Θέλω κι εγώ να έρθω μαζί σου!» αντέδρασε ο Έρικ, που μάντεψε την επόμενη κίνησή μου.

«Δεν άκουσες τον μπαμπά μου τι είπε; Τι θέλεις και με ακολουθείς;»

«Ο μπαμπάς σου εσένα φώναζε, όχι εμένα!»

«Άντε, παιδάκι μου, πήγαινε, που θα πιάσουμε και κουβέντα!» τον έσπρωξα από το μπράτσο και, κάνοντας νεύμα στον πατέρα να μην ανησυχεί, τράβηξα προς τα βράχια με την ακοή μου σε επιφυλακή.

Ο Έρικ στάθηκε λίγο μετέωρος και, όταν με είδε που απομακρύνθηκα, με ακολούθησε. Η βροχή που έπεφτε ψιλή ψιλή δεν ένοιαζε κανέναν μας. Βρεγμένοι ήμασταν ούτως ή άλλως, κι αυτό φαίνεται άρεσε και στους δύο.

«Πού πάτε μες στη βροχή; Ελά...» φώναξε και πάλι ο Πέτρος και ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπα ανήσυχο.

Ααααβ! Γαααααβ! ακούστηκε πιο συρτό και πιο καθαρό το παράξενο κλάμα και κάλυψε τη φωνή του.

«Δε σου είπα να πας σπίτι;» μάλωσα τον ξάδελφό μου, και τώρα αυτόν και μόνο αυτόν θεωρούσα υπεύθυνο για τις φωνές του πατέρα.

«Ελάτε!» επανέλαβε εκείνος φανερά ενοχλημένος. Ε, δεν τον αφήναμε να απολαύσει τη χαρά της μουσικής.

«Δεν το ακούς, καλέ μπαμπά;» αντιμίλησα.

«Ν' ακούσω τι; Τη βροχή που πέφτει ή μήπως τις βροντές; Άντε, σε παρακαλώ, έλα με το παιδί στο σπίτι!»

«Κάτι υπάρχει πίσω απ' τα βράχια», πείσμωνσα

και προχώρησα προς τα εκεί. «Κάτι ή κάποιος κλαίει. Έλα να δεις και μόνος σου, αν δε με πιστεύεις!»

«Πείσμα αυτό το κορίτσι, Θεέ μου! Ίδια η μάνα της», τον άκουσα αυτή τη φορά να μουρμουρίζει. Κι αυτό πρώτη φορά.

Δεν είχε άλλη επιλογή. Με ήξερε τι αγύριστο κεφάλι ήμουν. Κι έτσι αναγκάστηκε να αφήσει το στεγνό μας μπαλκόνι, την απολαυστική γεύση του καφέ και τον Μάνο Χατζιδάκι που συνέχιζε με τον *Κεμάλ*:

*Στης Ανατολής τα μέρη μια φορά και έναν καιρό
ήταν άδειο το κεμέρι, μουχλιασμένο το νερό,
στη Μοσούλη, τη Βασόρα, στην παλιά τη χουρ-
μαδιά
πικραμένα κλαίνε τώρα της ερήμου τα παιδιά...*

Κι έτρεξε ξοπίσω μας μες στη βροχή.

Αλλά *Γουάααβ! Γουάααβ!* ήχησε ξανά το παράξενο κλάμα, και το άκουσε αυτή τη φορά και ο μπαμπάς μου, και κάτι δεν του άρεσε.

«Σταθείτε!» αντέδρασε αστραπιαία και μας πρόλαβε στο τέρμα της παραλίας μόλις δυο μέτρα από τα βράχια.

Δεν είχε άδικο. Το έμπειρο αυτί του δεν έκανε λάθος. Και εγώ μόλις εκείνη τη στιγμή κατάλαβα τι γινόταν. Αυτό που είχαμε ακούσει δεν ήταν κλάμα μωρού. Με γάβγισμα έμοιαζε, ή καλύτερα με αλύχτισμα ζώου.

«Δε θα φύγετε από δω!» πρόσταξε τώρα. Το ύφος του δε σήκωνε αντιρρήσεις. Ο ίδιος έβγαλε τις σαγιονάρες, σήκωσε και τα μπατζάκια του ελαφρώς και, μπαίνοντας στη θάλασσα, πέρασε από την άλλη μεριά του βράχου.

Δεν άντεξα να περιμένω, σκαρφάλωσα στην κορυφή.

«Αχ, μια μικρή φώκια!» ενθουσιάστηκα σαν την είδα.

«Σσος!» με κοίταξε ο πατέρας αυστηρά.

Ακριβώς από κάτω στη μικρή αμμουδιά βρισκόταν μια φώκια. Δε φαινόταν να ενοχλήθηκε από τη φωνή μου. Εκατοστό δε μετακινήθηκε από τη θέση της. Μόνο το κεφάλι της έγειρε λιγάκι προς τα πάνω – ο Έρικ μόλις είχε προβάλει το δικό του και είδε τα υγρά της μάτια.

Η φώκια έβγαλε ένα ξεψυχισμένο *Γουάαααβ!* και κόλλησε ξανά τη μουσούδα της στην άμμο.

Ο μπαμπάς έμεινε για λίγο σκεπτικός. Με βήματα μικρά και σταθερά πλησίασε περισσότερο. Άπλωσε το χέρι του.

«Είσαι πολύ χαριτωμένο!» του είπε.

Το φωκάκι τώρα δεν έμεινε ακίνητο. Σύρθηκε προς τη θάλασσα, προσπάθησε να ξεφύγει, μα δυο τρία μέτρα πιο πέρα σωριάστηκε στην αμμουδιά βαριανασαίνοντας.

«Ήρεμα, αγόρι μου, μη φοβάσαι! Δε θα σου κάνω

κακό!» το καθησύχασε ο μπαμπάς και αυτή τη φορά μπόρεσε και είδε.

Μια πληγή στον θώρακα, ακριβώς κάτω από το δεξί πτερύγιο, από καμάκι πιθανότατα, έκανε τη μικρή φώκια να αιμορραγεί.

«Όστε γι' αυτό αντιδράς έτσι! Είσαι τραυματισμένο κι έχεις τα χάλια σου... κακομοίρικο! Ποιος αναισθητός σου έκανε τέτοιο κακό;» έπιασε τον μολόγο.

Εγώ με τον Έρικ παρακολουθούσαμε από ψηλά.

«Παιδιά!» μας κάλεσε τότε με ήρεμη φωνή. «Τρέξτε γρήγορα σπίτι και φέρτε μου την τσάντα με τα ιατρικά εργαλεία».

Όπως ήδη ξεκαθάρισα, κτηνίατρος και βιολόγος είναι ο πατέρας μου και –τι σύμπτωση;– τα τελευταία δέκα χρόνια εξωτερικός συνεργάτης της ΜΟμ, περιθάλποντας τις φώκιες της Μεσογείου.

Πριν προλάβουμε να φύγουμε πρόσθεσε: «Εσύ, Φλω, ψάξε στο ντουλάπι της κουζίνας κάτω από τον νεροχύτη, έχω ένα μπιμπερό. Πάρ' το και φέρ' το μου μαζί με την τσάντα, μπορεί να χρειαστεί. Κι εσύ, Έρικ, πήγαινε, σε παρακαλώ, στο μαγαζάκι της γειτονιάς να αγοράσεις γάλα! Μισό λίτρο, όχι παραπάνω. Χρήματα έχω πάνω στο τραπέζι».

Αυτά είπε ο κτηνίατρος και αντιδράσαμε αστραπιαία. Μπροστά στον κοινό σκοπό –να βοηθήσουμε τη μικρή φώκια– ξεχάσαμε τις διαφορές μας και συ-

νεργαστήκαμε. Πήγαμε κι ήρθαμε πολύ γρήγορα. Σαν την καταιγίδα, που στο μεταξύ είχε κοπάσει. Λίγες ψυχάλες έπεφταν μόνο. Στα ανατολικά μια χαραμάδα φως είχε αρχίσει να φαίνεται τρώγοντας λίγο λίγο το σύννεφο.

Ο γιατρός πήρε την τσάντα του, έβγαλε από μέσα μια σύριγγα και ένα γεμάτο φιαλίδιο και ετοίμασε ένεση.

«Τούτο εδώ θα κρατήσει τον φίλο μας ήρεμο για αρκετή ώρα», είπε για να μας καθησυχάσει καθώς έβλεπε την αγωνία μας. «Και μη φοβάστε, καλό θα του κάνει!»

Έβγαλε μετά ένα μαύρο πανί απ' την τσάντα του και με ήρεμες κινήσεις το τοποθέτησε στο κεφάλι του μικρού για να καλύψει τα μάτια του. Το φωκάκι, πέρα από ένα ελαφρύ τσίμπημα, δεν ένιωσε κάτι άλλο – η ένεση είχε ενεργήσει σχεδόν αμέσως.

«Το γάλα; Δεν του το δώσαμε!» σάστισα βλέποντας το γεμάτο μπιμπερό στο χέρι μου – το είχα ξεχάσει.

«Δεν πειράζει. Θα το πει αργότερα στο σπίτι όταν ξυπνήσει και θα είναι καλύτερα».

«Θα το πάρουμε σπίτι μας;» πεταχτήκαμε και οι δυο από τη χαρά μας.

«Δεν μπορούμε να το αφήσουμε μόνο. Είναι βρέφος ακόμα, και αν δεν το περιποιηθούμε, δε θα τα καταφέρει».

«Δηλαδή, μπορώ να...»

Πάντα είχα ιδιαίτερη συμπάθεια στα θηλαστικά της θάλασσας –στη φώκια, στο δελφίνι–, δεν έχανα ντοκιμαντέρ! Τόσα και τόσα είχα ακούσει για το θαλάσσιο πάρκο στην Αλόνησο και για τις φώκιες Monachus Monachus που η συμπάθειά μου αυτή είχε γίνει αγάπη. Η ιδέα με ενθουσίασε πολύ. Τι βιολόγος ήταν ο μπαμπάς, αν δεν μπορούσα να έχω μια φώκια; Όχι για κατοικίδιο, εντάξει. Να παίζω ήθελα μαζί της, θα ήμασταν κάτι σαν... φίλοι.

Αλλά ο μπαμπάς δε με άφησε να συνεχίσω.

«Θα το φροντίσουμε τις δυο μέρες που θα 'μαστε εδώ και μεθαύριο, που θα φύγουμε, θα ειδοποιήσουμε το Κέντρο Περίθαλψης του πάρκου να έρθουν να το πάρουν».

«Γιατί, καλέ μπαμπά, να μην το κρατήσουμε;» γκρίνιαξα. «Εγώ θα το φροντίζω!»

«Φλωρεντία, δε σε πιστεύω! Έπειτα από όσα είδες και όσα έχουμε πει, μου ζητάς κάτι τέτοιο; Η φώκια, παιδί μου, δεν είναι χελωνίτσα να την έχεις σε γυάλα – τα κακόμοιρα τα χελωνάκια τι τραβάνε! Η φώκια Μοναχός δεν μπορεί να ζήσει σκλαβωμένη. Όπως και το δελφίνι, γεννιέται για να κολυμπάει ελεύθερα».

«Δεν είπα να το πάρουμε στην Καλαμαριά!» πείσμως. «Όλα αυτά που είπες τα ξέρω. Εγώ άλλο ζητάω. Να μείνουμε εδώ στη Φούρκα όσο είναι κα-

λοκαίρι, να έρθουν και η μαμά με την Κρύστα και να το μεγαλώσουμε εμείς. Η πισίνα μας μπορεί να γίνει για λίγο το σπίτι του και –πού ξέρεις;– μπορεί να με αγαπήσει, κι άμα γίνουμε φίλοι, θα έρχεται να με βλέπει».

Ο μπαμπάς μου σήκωσε για λίγο το βλέμμα του, με κοίταξε με συμπάθεια και τα μάτια του χαμογελούσαν.

«Αχ, Φλω μου, Φλω μου!» Πρώτη φορά με φώναζε έτσι. «Εσύ καλά τα λες, αλλά δεν είναι τόσο εύκολο. Ξέχασες πως φέτος η Κρύστα μας θα διαβάζει όλο το καλοκαίρι; Έχασε έναν χρόνο λόγω της αρρώστιας της, μη χάσει και δεύτερο. Πρέπει να στρωθεί και να διαβάσει για τις εξετάσεις που θα δώσει του χρόνου. Άρα ούτε η μαμά σου μπορεί να έρθει. Θα μείνει κοντά της να της μαγειρεύει».

«Τότε εμείς...»

«Ούτε εμείς, καρδιά μου, μπορούμε να μείνουμε περισσότερο. Οι υποχρεώσεις μου στο θαλάσσιο πάρκο εμένα περιμένουν», είπε.

Και εγώ συννέφιασα στη στιγμή. «Ανοιχτό γράμμα είσαι, βρε, παιδάκι μου. Κρύψου και λίγο», με τσιγκλούσε κάθε τόσο η Κρύστα. Ο μπαμπάς, όμως, δεν είχε πει την τελευταία του λέξη.

«Έλα, μη μου στενοχωριέσαι! Έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε ακόμα! Αυτές τις μέρες θα το φροντίσουμε, θα το ταΐσουμε και μετά θα δούμε».

«Αλήθεια, θα το ταΐσω;»

«Ναι, μαζί με τον Έρικ», διευκρίνισε, θέλοντας να μου υπενθυμίσει πως δεν ήμουν μόνη.

«Όνομα όμως εγώ θα του δώσω», ξεκαθάρισα.

«Εντάξει. Νομίζω πως αυτό το δικαιούσαι. Ε, Έρικ;»

Το τσιμπούρι απλώς ανασήκωσε τους ώμους του.

«Λοιπόν, ποιο όνομα του βρήκες;»

«Τιμολέων! Σου αρέσει;»

«Μμ! Ωραίο ακούγεται. Τι λες κι εσύ, αγόρι μου;»

«Καλό είναι».

«Μόνο καλό; Τέλειο είναι!» έκανα και σαν αληθινή νονά του είπα με επίσημο ύφος: «Από σήμερα θα σε λέμε Τιμολέοντα!» Πήρα μετά λίγες χούφτες αλμυρό νερό από τη θάλασσα και ράντισα το «νεοφώτιστο» στη ράχη του.

«Άντε, να μας ζήσει!» με πείραξε ο μπαμπάς, μα εγώ άλλο είχα στον νου μου.

«Τι εννοούσες όταν είπες “μετά θα δούμε”;» τον κοίταξα ίσια στα μάτια.

«Βλέπω, δε σου ξεφεύγει τίποτα!» μου χαμογέλασε πονηρά αυτή τη φορά.

«Θα μου πεις τι εννοούσες;»

«Λέω να έρθεις για ένα διάστημα στην Αλόνησο».

«Γιούπι!» πανηγύρισα.

«Και θα πάρουμε τον Έρικ μαζί μας», συμπλήρωσε και ο ενθουσιασμός έσβησε μεμιάς από το πρόσωπό μου. «Θα βοηθάτε τους εθελοντές στη φρο-

ντίδα του τραυματία και αυτός, μέχρι να δυναμώσει, θα μάθει να κολυμπάει και να βρίσκει τροφή μόνος του».

«Αλήθεια μπορώ να έρθω κι εγώ, θείε Πέτρο;»

«Φυσικά, αγόρι μου!» του χάιδεψε τα μαλλιά.

«Τέλεια!» χοροπήδησε από τη χαρά του το τσιμπούρι. Όχι όμως και εγώ. «Θα πάρω και τα κιάλια μου μαζί. Μπορεί στο νησί να υπάρχουν πειρατές και να τους δω...»

Ε, αυτό ήταν απ' τα άγραφα. Δεν μπορούσα να ακούω άλλο τις ανοησίες του. Ακούς εκεί πειρατές στην Αλόνησο! Περιττούς ναι, θα είχε! Τον Έρικ.

Για να γλιτώσω από τη φλυαρία του, έδωσα ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο του μπαμπά, «σ' αγαπώ!» του είπα κι έφυγα μπροστά σαν την ελαφίνα παίρνοντας και την ιατρική τσάντα μαζί μου.

Το βαφτιστήρι μου το άφησα στον κτηνίατρο να το πάρει αγκαλιά και να το φέρει στην αυλή του εξοχικού – είχε ράψει στο μεταξύ την πληγή του.

Μια φώκια αρσενική βρίσκεται τραυματισμένη στη Φούρκα Χαλκιδικής.
Η Φλώ, κόρη του γιατρού Πέτρου Καπομοίρη και ξαδέλφη του Έρικ,
τη βαφτίζει Τιμοθέοντα και όλοι μαζί φρονίζουν να τη μεταφέρουν
στη ΜΟm στην Αιόνηνσο. Στο νησί, εκτός από τον καπετάν Πυθαγόρα,
θα γνωρίσουν πολλούς φίλους, μικρούς και μεγάλους. Θα μοιραστούν
μοναδικές στιγμές με τις φώκιες Μοναχούς. Θα βρεθούν αντιμετώπι
όχι μόνο με τη μαγεία του τοπίου και της φύσης ή την άγρια θάλασσα,
αλλά και με απίστευτες προκλήσεις και ανατροπές που
θα επηρεάσουν τη ζωή τους σε βαθμό που θα αναρωτιούνται...

Υπάρχουν στην Αιόνηνσο πειρατές; Ο Έρικ λέει πως και βέβαια υπάρχουν!
Και επιμένει ότι θέλουν να κλέψουν έναν θησαυρό
που κατάπιε η θάλασσα και τις φώκιες Monachus Monachus.

Ένα μυθιστόρημα για νέους κάθε ηλικίας
που προκαλεί και συναρπάζει. . .

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 9 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19704